

valgets Flertal Lovforslaget. — Et Mindretal (Socialdemokraterne) anser det for uforment at lovfæste »de i Forslaget omhandlede Forhold, som hidtil have fundet deres Afgørelse paa de aarlige Finanslove«. Et andet Mindretal (N. P. Jensen [Københavns 3. V.]) udvikler i Betænkningen, at den Organisation af Krigsministeriet, som man havde fra 1848 til 1868 — med et Embedspersonale; der, bortset fra Direktøren, der var Officer i Hæren, var opdraget paa samme Maade som Embedsmændene i de øvrige Ministerier —, aldrig havde givet Anledning til berettiget Klage fra Hærens Side, »fordi man i selve Ordningen havde Garantien for, at det var Hærens indstillende Myndigheders saglige Grunde, der betingede Afgørelserne«, og at den Omordning, som foretoges 1868, i hvert Fald burde have været gennemført paa en helt anden Maade, end den er bleven, ogsaa fordi den efterhaanden er kommen til at medføre alt for store Udgifter — for Finansaaret 1909—10 ere Udgifterne over 200,000 Kr., medens de i 1869—70 kun udgjorde 78,000 Kr. Dette Mindretal vilde derfor stemme imod Lovforslaget »i Haab om, at dette ved Tilslutning fra det høje Tings Side vil føre til, at Krigsministeren forelægger et nyt Forslag, der, samtidig med at tage fornødent Hensyn til Hærens Interesser, ikke stiller større Krav til Statskassen end absolut nødvendigt«. — Lovforslaget vedtoges med 48 St. mod 18.

I den af *Landstingets* Udvalg afgivne Beretning udtales det, at Udvalgets Flertal — hele Udvalget med Undtagelse af et enkelt Medlem, som ikke ønsker Lovforslaget vedtaget — har billiget Lovforslagets Fremkomst efter Vedtagelsen af Militærlovene. Udvalget har imidlertid ønsket at søge tilvejebragt en noget fyldigere Begrundelse af det foreslaede Personales Størrelse — særlig har man fra flere Sider rejst Betæneligheder ved at fremme Lovforslaget efter den fra Regeringens Side fremsatte Bebudelse af en Reduktion af Hæren. I Øvrigt bemærkes, at det i Lovforslagets Motiver opstillede Krav — at de Embedsmænd, der lede Arbejdet i Ministeriet, bør staa i stadig Berøring med Hæren, saaledes at de kunne vedligeholde og udvide deres Kendskab til Personer, Tjenestegang og Materiel« . . . og . . . »derfor saa vidt muligt gøre Tjeneste skiftevis i Hæren og i Krigs-